

lauantai 5.7.2025
iltaseurat klo 18.30
Paulina Ahokas

Muistan hyvin sen tammikuisen illan vuonna -93. Olin silloin 20-vuotias, omasta mielestäni jo täysin aikuinen ja itsenäinen ihminen. Minulla oli kova kiire lähteä takaisin matkalleni, pois kotoa. Seuraavana aamuna olin lähdössä takaisin Tšekinmaan Prahaan, jonne olin interrail-reissuni jälkeen jäänyt asumaan. Virallisesti opiskelemaan alttoviulunsoittoa, mutta enimmäkseen oikeasti töihin musiikkiklubien tuotantoon ja markkinointiin. Äiti ja isä eivät silloin yhtään ymmärtäneet mitä se tarkoitti, ja minusta epämääräisyys oli täysin oookoo.

Istuimme äidin ja isän kanssa Siilinjärven kotimme olohuoneessa. Äiti ja isä halusivat jututtaa. Kysellä ja keskustella miten elämässäni näkyvät heille tärkeät arvot. Muistuttaa kodista, uskonnosta ja isänmaasta. Äiti oli aika liikuttunut, ja halusi toivottaa siunausta matkalleni, sillä huoli tyttären selviytymisestä yksin maailmalla oli kova.

Minua, elämälle janoista 20-vuotiaasta tuo kaikki huolehtiminen vain ärsytti. Olin turhautunut, tapani mukaan hoppuhousu ja kielsin koko asiasta puhumisen. Sanoin ehkä myös, että näillä asioilla ei ole minulle mitään merkitystä.

Tuo muisto ahdistaa ja hävettääkin. Vaikka äiti tuolla penkissä tietää tänä päivänä oikein hyvin, että näillä asioilla on minulle kovastikin merkitystä. Ja vaikka isä poisnukkuessaan tiesi, että hänen opetuksensa ja esimerkinsä ovat olleet minulle aina siunaukseksi.

Minä todella olen aina ollut ihan samanlainen reissulasse kuin Paavo Ruotsalainenkin ymmärrykseni mukaan oli juostessaan vakaumuksensa ja elämäntyönsä perässä.

Ja samanlainen aikaansaamisen ja tekemiseen nälkäinen oli myös minun isäni.

Minulla on koko ajan ollut palo maailmalle, uusia asioita kokemaan, ihmisten kanssa asioita tekemään ja saavuttamaan, eikä tämä nälkä ole tähän päivään mennessä ehtynyt.

Tuolloin 20-vuotiaana minulla ei vaan ollut mitään käsitystä siitä, miten suuria haasteita elämä eteen tuo, ja toisaalta miten suuren lahjan ja armon olen kotoani mukaani matkoilleni saanut.

Nyt omien lasteni kanssa hyvinkin samanlaisia tuskia läpi käydessäni vasta ymmärrän miten kiitollinen saan vanhempieni armolahjasta olla.

Kyse on niistä asioista, mitkä ovat tietämättäni kannatelleet minua koko elämäni, ja joiden merkitys todella kirkastui siinä vaiheessa, kun noin 47-vuotiaana koin elämäni kaikki suurimmat kriisit yhtä aikaa.

Kyse on paitsi lapsena yhdessä perheen kanssa koetuista hengellisyyden kokemuksista, myös siitä suvaitsevaisuuden ja toivon ilmapiiristä, joka sitä kaikkea on ympäröinyt.

Minä luulen, että minä itse kasvoin aikuiseksi vasta näiden suurten kriisien ja surujen kautta, lähes viisikymppisenä. (Tai jos äidiltäni kysytään, en kyllä silloinkaan.) Lapsen vakava sairaus, ydinperheen rikkoutuminen, omat talousongelmat, kriisit töissä, läheisen sairaus ja lopulta myös omaisen kuolema. Juuri niitä samanlaisia suruja, ahdistuksia ja ongelmia, joita jokainen meistä elämässään kohtaa.

Mutta vasta silloin minä itse ensi kertaa ymmärsin mikä armo ja arvo hengellisellä elämällä ja koko sillä yhteisöllä on. Että saa tukeutua sielunhoitoon, johonkin ihmistä suurempaan, kaikkine heikkouksineni, voimien ehtyessä. Juuri sellaisena kuin olen, vajavaisena, epäonnistuneena, rikkoutuneena.

Minulle körttiläisyyden ydin on aina ollut sen viesti ihmisen vajavaisuudesta. Se suuri suvaitsevaisuuden sanoma, että sinä riität, sellaisena kuin olet.

Tampereen oopperan Viimeisten kiusausten karonkassa kuorolaiset kyselivät minulta ja Anna Loviisan roolin tehneeltä Laura Malmivaaralta millaista se körttiläisyys oikein on. Täydensimme kuin yhdestä suusta toistemme virkeitä, sillä esimerkiksi rippileirillä Aholansaaressa ydinviesti ei ollut jäänyt kummallekaan epäselväksi.

Herännäisyydessä ketään ei arvoteta ei ylös eikä alas. Kaikki kilvoittelevat samalla viivalla tullakseen paremmiksi ihmisiksi. Sanaa edustava saarnapuhuja on aina ollut kuka tahansa, jopa tällainen rasavilli kulttuurituottaja. Tämä suvaitsevaisuus on radikaalia, mutta sehän se Jeesuksen välittämän kristillisen sanoman ydinkin on. Suurin niistä on rakkaus.

Maailmalla kulkiessani olen saanut tilaisuuden tutustua monenlaisiin uskontoihin ja hengellisyyden muotoihin. Jokaisessa niissä on jotakin tuttua, jotakin syvästi inhimillistä – kaipuu johonkin suurempaan, rakkauteen, yhteyteen ja merkitykseen.

Tässä ajassa, jossa etsitään suuntaa, merkitystä ja vaikuttajia, Jeesuksen sanoma nousee erityisellä tavalla esiin. Ei vain siksi, että hän puhui rakkaudesta – vaan siksi, miten hän jo ajassaan rakasti. Hän ei jäänyt puheisiin, vaan liikkui, kohtasi, auttoi ja rakensi yhteisöä. Hän teki näkyväksi sen, että toivo ei synny yksin vaan yhdessä tekemällä. Ja siinä vahvistuu usko: ei abstrakti oppi, vaan konkreettinen kokemus siitä, että parempi maailma on mahdollinen – ja että me voimme olla sen rakentajia.

Paavo Ruotsalaisen hengellisessä heräämisessä tärkeän opinkappaleen "Kallis hunajan pisara" -kirjan viimeisessä kappaleessa sanotaan näin: "Tee Kristukselle se palvelus kaiken hänen sinua kohtaan osoittamansa rakkauden tähden, että rakastat hänen köyhiä pyhiänsä ja hänen seurakuntiansa (halvimpia, heikompia, siitäkin huolimatta, että niiden käsitykset voivat olla erilaisia)."

Minussa tämä ajatus resonoi.

Jokainen meistä voi olla tuon rakkauden väline, ja taluttaa toista matkalaista. Vaikka olisimme erilaisia ja ihan vajavaisia. Ihan jokainen sitä tarvitsee ja myös sen armon ansaitsee.

124 Järjen tie kun harhauttaa

*1. Järjen tie kun harhauttaa,
Hengen voimaa pyytää saa,
jotta oikein opitaan
Isää, Poikaa tuntemaan.*

2. Olkoon Jeesus iloni,
Herran sana turvani.
Armo olkoon lohtuna
matkan ahdistuksissa.

3. Jeesuksen jos unohdan,
omin voimin vaellan,
tieni päättyy kuolemaan,
taivaaseen en saavukaan.

4. Luottaa tahdon häneen näin,
että jaksan eteenpäin.
Herra kun on suojana,
yöni vietän rauhassa.

5. Kuule, Jeesus, minua,
matkalaista taluta.
Sido armon siteellä,
rakkauden ikeellä.

6. Älä jätä orvoksi,
korjaa talteen sieluniluokse lunastettujen,
eteen armoistuimen.

7. Kasvoista jos kasvoin
Jumalani kohtaisin,
veisailisin kiitoksen
Pyhän Kolminaisuuden.

Efraim Jaakola 1827, uud. W. Malmivaara 1893, J. Haavio 1971, J. Löytty 2013